ποὺ εἶναι, ὡστόσο εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὸ λαὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ λείψει.

Ἂν καὶ στὴν Ἑλλάδα ἡ σοσιαλιστικὴ πραμματικότητα θὰ βρεθεῖ μιὰ μέρα στὴν ἀνάγκη νὰ χτυπήσει, ὅπου τὴς σταθεῖ ἐμπόδιο, ὄχι τὴ θρησκεία σὰν ψυχικὴ ἀνάγκη,μὰ τὴν ἐκμετάλλεψη τοῦ λαοῦ στόνομά της, δὲν τὸ ξέρω. Ἕνα ξέρω μόνο, πὼς οἱ σοσιαλιστοφάγοι, ποὺ θάναι τότες στὸ πόδι τοῦ Στέφανου Ραμά, θὰ κράξουν γιὰ βοήθεια τους τὴν ἀστυνομία, ποὺ τούτος τώρα χαριεντίζεται μόνο μὲ τὸ νὰ μὰς τὴ θυμήσει. Ὅσο ἄγαρμπος κι ἂν εἶναι ὁ χαριεντισμός, ὡστόσο μοῦ φαίνεται νὰ ρίχνει φὼς ἀρκετὸ στὴν ἀστικὴ ψυχολογία τοῦ σοσιαλιστοφάγου, φὼς στὸ φιλελεύθερο πνεύμα τοῦ ἀντιπάλου μας, φὼς στοὺς ἀναμορφωτικούς του πόθους, φὼς στὰνθρωπιστικὰ αἰσθήματα τοῦ *μορφωμένου ἀπόστολου* τοῦ λαϊκοῦ κόματος, τοῦ ἀναπτυγμένου ἀνθρώπου τέλος, ποὺ δείχνει στὴν ἀστυνομία τὴ θέση τῶν ὁμοίων του ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὸ ὑπέρτατο καὶ στοιχειώδες ἀγαθὸ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, τὴ λευτεριὰ τοῦ ἀτόμου τους καὶ τὴν ἀνθρώπινη συντήρηση κι ἀνάπτυξη τῆς ζωῆς τους.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΑΝΟΙΞΗ

Στὸν κῆπο τὸ μεγάλο τριγυρνοῦσα,
Κ' ἡ Ἄνοιξη περπάταγε κοντά μου
Ἀσύγκριτη στὰ κάλλη, μυριανθοῦσα.

Τὰ δέντρα στολισμένα σὰ νυφοῦλες
Τ' ἀνθόφυλλά τους ρίχνανε μπροστά μου,
Κι ἀδιάκοπα μιλούσανε οἱ βρυσοῦλες.

Βρέθηκα κάτω ἀπὸ ἕνα κυπαρίσσι
Ποὺ τὴν κορφή του σάλευεν ὁ ἀγέρας,
Σὰ νἄθελε νὰ μὲ μοιρολογήσει...

Μὰ ἐμένα εἴταν μιὰν Ἄνοιξη ἡ ψυχή μου,
Καὶ μὲς στὴ φωτεινὴ γιορτὴ τῆς μέρας
Μοῦ ἐρχότανε νὰ πῶ τὴν πρωσευχή μου.

Κ' ἔτσι τὸ μαῦρο μήνημα δὲν εἶδα,
Μόνο ἔσκυψα νὰ μάσω στὴν πολιά μου
Λουλούδια μὲ γλυκύτατη μιὰ ἐλπίδα.

Γενεύη. *ΜΕΛΠΩ*

ΓΥΝΑΙΚΑ

— Κρύψου, ὄμορφό μου βασιλόπουλο,
μὴ φτάξουνε τἀδέρφια μου οἱ δράκοι.
— Ἄνοιξε τὴν καρδιά σου, ἡλιογέννητη,
καὶ κρύψε με βαθιά, δὲ θὰ μὲ βροῦνε.
Θὰ σμίξω ἐγὼ τὸ χτυποκάρδι μου
μὲ τὸ δικό σου καὶ δὲ θὰ μ' ἀκοῦνε.
— Εἶναι μικρὴ ἡ καρδιά μου, θὰ φανερωθῆς,
ὠϊμέ! Θὰ σὲ σκοτώσουν, ὠϊμένα!
— Γίνου ἐσὺ ἰτιά μου δροσοπλάνευτη
κ' ἐγὼ καθάριο ἕνα νεράκι νὰ μὲ πίνῃς.
— Δὲν ἔχουν χάρη τῆς ἰτιᾶς τὰ φύλλα
μπρὸς στὰ κάλλη μου.
— Γίνου φωλιὰ ἀψηλὴ κ' ἐγὼ πουλάκι.
— Μὰ δὲν μπορῶ νἀνέβω τόσο ἀψηλά·
φοβοῦμαι μὴ ματώσω τὸ κορμί μου.

Μὰ φτάνουνε οἱ Δράκοι καὶ σκοτώνουνε
τἄμοιρο παλληκάρι μπρὸς στὰ πόδια της.
— Ὦ! μοῦ ματώσατε τὰ μάρμαρα ποὺ τἄπλυνα
δυὸ ὧρες πρὶν νἀρθῆτε, ἡ κακομοίρα!

Ἡράκλειο.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΡΟΥΒΑΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Δὲ θυμᾶμαι τὄνομα τοῦ Σουλτάνου ποὺ τόσο πολὺ εἶχε βαρεθεῖ νἀκούει τὸ πάρτιμο τῆς Κρήτης, ποὺ κι ὅλο εἶτανε ἄπαρτη, Στὰ τελευταῖα ἀγανάκτησε κ' ὅποιος τοῦ ἔλεγε πὼς πήρανε τὴν Κρήτη, τὸν ἀποκεφάλιζε Μὲ καιρὸ καὶ πολὺ κόπο καὶ θυσία πάρθηκε ἡ καημένη ἡ Κρήτη. Μὰ ἔμενε τὸ ζήτημα ποιὸς καὶ πῶς θὰ τὸ πεῖ τοῦ Σουλτάνου ποὺ θὰ τοῦ ἔκοβε τὸ κεφάλι σὰν ἀγγουρι. Εἶπε ὁ βεζίρης στὸ Συβούλιο. Ἄλλος τρόπος δὲ μένει, παρὰ νὰ τοῦ τὸ γράψομε στὸ γῦρο τοῦ σαχανιοῦ κ' ἔτσι νὰ πάρει τὴν μπόρα τὸ σαχάνι. Αὐτήνα τὴν ἰδέα τὴν ἀ πάστηκε τὸ Συβούλιο καὶ στὸ γῦρο τοῦ σαχανιοῦ χαράξανε τὸ ἑξῆς δίστιχο:

Σαχαντὰ πισμὶς τιρίτο=Ψήθηκε καὶ τὸ τυρίτι
Αλιμνὴς Γκιρίτ=Πήραμε καὶ μεῖς τὴν Κρήτη

Κ' ἔτσι ὁ Σουλτάνος χαδέβοντας τὰ γένια του μένα ἄφερμ χαμογέλασε.

Πόλη.

Θ. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 5.— Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες δρ·

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες (2 δρ. τὴν τριμηνία) συντρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομή του.

10 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 10

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Ν υμᾶ πουλιοῦνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν,Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία),Βουλή, Σταθμ ς ὑπογείου Σιδερόδρομου Ὁμόνοια), στὸ κιόσκι Γιαννοπούλου (Χαυτεῖα), στα βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλή).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, στον Πύργο στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἡ προδοσία!—Ποιός φταίει;—Οἱ κομματικοὶ ἀρχηγοὶ—Ἕνα φυλλαδάκι.

ΓΙΑΤΙ λύθηκε ἔτσι κι ὄχι ἀλλιώτικα τὸ Κρητικὸ ζήτημα, νὰ σου πάλ' ἡ προδοσία ξεφυτρώνει στὴ μέση! Κάποιος προδίδει, φαίνεται. Κι ὁ κάποιος αὐτὸς δὲν μπορεῖ νἄναι ἄλλος ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση. [illegible] νὰ ἑνωθεῖ ἡ Κρήτη μὲ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Κυβέρνηση λοιπὸν προδίδει καὶ πρέπει νὰ πέσει ἡ Κυβέρνηση.

Καὶ νὰν τἄλεγε αὐτὰ μοναχὰ ὁ κ. Ράλλης ἢ ὁ κ. Μαυρομιχάλης, σπολλάτη τους. Μα τὰ γράφουν καὶ οἱ ἐφημερίδες. Οἱ ἴδιες οἱ ἐφημερίδες ποὺ σὲ ἄλλη στήλη τσαμπουνάνε γι' ἀναδιοργάνωση τῆς χώρας, γιὰ ἐπανάσταση, για ξημέρωμα καινούριας πολιτικῆς ζωῆς! Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ζαλίζουν κι ἀποβλακώνουν τὸ λαὸ μὲ τὶς τέτιες ἀκρωτίες τους καὶ μπερμπατιές του κι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ φωνάζουν πὼς καιρὸς πιὰ νἀνοίξει τὰ μάτια του καὶ νὰ τιμωρήσει τοὺς ἐνόχους τῆς καταστροφῆς του.

Μὰ ἂν ἀνοίξει ὁ λαὸς τὰ μάτια καὶ ζητήσει ἐνόχους, πρῶτα πρῶτα θὰν τοὺς βρεῖ μέσα στα δημο-

---

μία! Θὰ μπορούσατε ποτὲ νὰ τὸ πιστέψετε πὼς ὁ Λούκιος εἴτανε ἱκανος γιὰ τόσο; Πέστε μου

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ. Ἔχει κι αὐτος τὸ πεπρωμένο του, καὶ τοῦ ὑπακούει. Ὅπως δὲν εἶχε στὴν ἐξουσία του τὸ θάνατό του, ἔτσι δὲν ἐξουτιάζει καὶ τὴ ζωή του. Τὸν εἶδα χτες. Μοῦ εἶχε γραψει στὸ Κάστρο τῶν Μαρμαρων νὰ μὲ παρακαλεσῃ νἀνεβω στὰ Λατομεῖα καὶ νὰ τοῦ στείλω ἕναν ὄγκο μαρμαρου. Τὸν εἶδα χτές, στὸ ἐργαστήρι του. Τὸ προσωπό του εἶναι τόσο ἄσκρο, που λὲς καὶ θὰ τοῦ το τρώγῃ ἡ φωτιὰ τῶ ματιῶνε του. Ὅταν ὁμιλῇ, ἐρεθιζε αι ἀλλόκοτα. Με τάραξε αὐτό. Ἐργαζεται, ἐργάζεται, ἐργαζεται, μὲ μιὰ μανία τρομερη: ἴσως γυρεύει νὰ ξερύγῃ ἀπὸ κ[illegible]μιὰ σκεψη ποὺ τόνε σιγοτρώγει.

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ. Το ἄγαλμα εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ;

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ. Εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ, χωρς μτρετσα. Το ἄφηκε ἔτσι: δὲ θελησε νὰ τὸ διορθώσῃ. Ἔτσι, ἐπανω στὸ ὑπόβαθρο μοιαζει ἀληθινὰ μαρμαρο ἀρχαῖο, ξεχωμενο σὲ καμμιὰ ἀπο τὶς Κυκλάδες. Ἔχει κἄτι τι το ἱερὸ καὶ τραγικό, ὕστερα ἀπὸ τὴ θεϊκιν τὴν αὐτιθυσία.

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ *(μὲ χαμηλὴ φωνή.)* Κ' ἐκείνη ἡ γυναίκα, ἡ Τζοκόντα, εἴταν ἐκεῖ.

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ. Εἴταν ἐκεῖ, σιωπηλή. Ἀμα τὴ βλεπει κανεὶς καὶ συλλογιζεται πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία τότης συφορᾶς, δὲν μπορεῖ ἀληθινὰ νὰ τὴν καταρκστῇ μὲ τὴν καρδιά του·—ὄχι, δὲν μπορεῖ, ἄμα κανεὶς τὴ βλέπει... Ἐγὼ δὲν ἔχω δῆ ποτὲ σὲ θνητὴ σαρκα μυστήριο τόσο μεγάλο

(Διακοπή. Ὁ γέρος κ' ἡ γλυκειὰ ἀδερφὴ μένουνε συλλογισμένοι, λίγες στιγμές, μὲ σκυμμένη τὴν κεφαλή.)

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ *(ἀναστενάζοντας ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποὺ τὴν τυραννεῖ)* Θεε μου! Θεέ μου! Καὶ ὡς τόσο τώρα μοῦ μέλλεται νὰ φεύω τὴν Μπεάτα τὴ μητερα της, καὶ θὰ ξαναδωθοῦμε ὕστερα ἀπὸ τοσον καιρό· καὶ ἡ μικρὴ θὰ καταλαβῇ τὴν ἀλήθεια, θὰ μάθῃ τὸ πραγμα τὸ φριχτό... Πῶς νὰ κρυφτῇ, ἀπο αὐτὴ ποὺ θυμᾶται ὅλα τὰ χαιδέματα καὶ τρελλαίνεται γιὰ δαῦτα! Γὴν εἴδατε, τὴν ἀκούσατε, ποωτήτερα..

(Ἡ Συλβία Σεττάλα ξαναπροβαίνει στὸ κατώφλι. Τὰ μάτια της εἶναι φλογισμένα καὶ ὅλο της τὸ κορμὶ σφίγγεται ἀπὸ μιὰ σπασμωδικὴ προσπάθεια.)

ΣΥΛΒΙΑ. Νὰ με, Φραντζεσκα· εἶμαι ἕτοιμη. Τὸ δωμάτιο εἶναι σιγουρισμενο, δάσκαλε, ἂν θελετε νἀνεβῆτε.

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ *(πλησιάζοντάς τηνε μὲ τὴ φωνὴ τρεμάμενη ἀπὸ τὴ συγκίνηση)* Θεερος! Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευτα α δοκιμασία *(Φεύγει ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἡ μισερὴ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀδερφή της, ἀγκομαχοῦσα.)*

ΣΥΛΒΙΑ. Τώρα πηγαινε, πήγαινε. Φέρτηνε. Περιμενω ἐδῶ. *(Ἡ ἀδερφὴ τῆς τυλίγει μὲ τὰ μπράτσα τὸ λαιμὸ καὶ τὴ φιλεῖ, ἀμίλητη. Ἔπειτα φεύγει ἀπὸ τ· μέρος τῆς θάλασσας, ἀπ μυκρύνεται γοργὰ μέσα στὶς ροδοδάφνες.)*

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Ἡ Συλβία Σεττάλα, μὲ κομμένη ἀναπνοή, κοιτάζει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ποὺ ὁ λοξὸς ὁ ἥλιος τὰ φλογιζει Εἶναι ἡ ὥρα ἑκοτιτική. Ἡ μέρα εἶναι πιὸ διάφανη κι ἀπὸ τὰ κρουσταλλένια τζάμια τῆς ἄσπρης τῆς κάμαρας· ἡ θάλασσα εἶναι γλυκόθωρη σὰν τὸν ἀνθὸ τοῦ λιναριοῦ, ἀσάλευτη τόσο ποὺ τὰ μακρυὰ εἴδωλα τῶν παννιῶν ποὺ καθρεφτίζει, λὲς καὶ τῆς ἀγγίζουν τὸ βυθό· ὁ ποταμὸς φαίνεται σὰ νὰ γεννᾷ τὴ μεγάλη αὐτὴ γαλήνη, χύνοντας στὴ θάλασσα τἀστείρεφτα νάματα τῆς ἡσυχιᾶς του οἱ λόγγοι οἱ ὑγιεινοί, ὁλοπότιστοι μ' ἀναλυτὸ χρυσάφι, γίνονται ἀνάεροι μ' ἕναν τρόπο θαυμαστό, σὰ νὰ χάνουνε τὶς ρίζες γιὰ νὰ κολυμπήσουν μέσα στὴ χαρὰ τῆς εὐω